

Pompei Hărășteanu

S-a stins din viață, după o carieră de excepție, Pompei Hărășteanu, unul dintre cei mai de seamă protagoniști ai scenei noastre lirice, a cărui prezență în lumea noastră muzicală, desfășurată pe câteva bune decenii, a însemnat un exemplu de calitate, talent și probitate artistică.

Scena Operei române apare și de această dată văduvită de unul dintre marii săi interpreți care au susținut-o atât prin calitatea prestației artistice, în care personalitatea interpretului de excepție se identifică cu sensul adânc al tramei dramatice a spectacolului, cât și prin șansa oferită creației originale a prezentului, unde aportul său rămâne exemplar.

Pompei Hărășteanu s-a afirmat în decursul întregii sale cariere ca un spirit viu, deschis la nou și la tradiție în egală măsură, și prin interpretările sale se plasează printre

cei mai importanți creatori de prime audiții din muzica românească. A dat glas prin frumusețea timbrului său vocal și – mai ales – prin autoritatea deslușirii profesionale a mesajului componistic unui repertoriu de seamă. Capacitățile sale interpretative confirmate de o pregătire profesională impecabilă i-au asigurat un standing de excepție în contextul vieții noastre muzicale, un nivel la care, mă întreb, câți din cei care populează azi spectacolul muzical mai dau seamă? Și-a respectat și și-a cultivat consecvent înzestrarea și talentul, iar prezența sa artistică și umană rămâne de neuitat în amintirea publicului și a celor cu care a colaborat și care l-au îndrăgit.

Am fost unul dintre privilegiații interpretărilor sale în lucrări precum *Domnișoara Hus*, *Simfonia-Baladă*, opera „*La Țigănci*” și i-am simțit tare lipsa colaborând uneori cu unii și cu alții... Asta-i lumea noastră, iar dispariția treptată a unei actuale octogenare generații de mari artiști ne plasează din ce în ce mai mult în istorie decât în prezent.

Pompei Hărășteanu ne rămâne tuturor o amintire luminoasă, o prezență caldă și tonică, careia îi simțim și i se va simți din ce în ce mai tare lipsa. A fost un mare artist și un om bun.

Dumnezeu să-l odihnească!

Nicolae BRĂNDUȘ

Ioan Gyuri Pascu

S-a stins, pe neașteptate și prematur, la numai 55 de ani, un creator cu multiple valențe, cu reușite ca muzician, actor pe micul și marele ecran, textier, umorist, scriitor, comentator sportiv.

S-a născut la Agnita (31 august 1961), cu tată român și mamă pe jumătate unguroaică. A început să studieze pianul la vârsta de nouă ani și a învățat singur să cânte la chitară (manualul Maria Boeru), la baterie și la muzicuță. Joacă handbal, dar muzica învinge: între 1978 și 1980 a cântat alături de formația fraților Moldovan, Trandafirii Negri. Nu reușește la Facultatea de teatru din Târgu Mureș, lucrează ca strungar, iar în 1980 este înrolat în armată, unde a fondat formația Fundal. După 1982 a cântat în cadrul *Cenaclului Flacăra* și la concertele Serbările „Scânteii Tineretului”, iar în 1984 a intrat la Facultatea de Litere din cadrul Universității Babeș-Bolyai, secția română și spaniolă. Între 1988 și 1989 a predat limba și literatura română la o școală primară din Ulmu, județul Călărași, dar a renunțat pentru a se întoarce la muzică.

În 1992 a fondat Tempo Music, în colaborare cu prietena sa Daniela Marin, afirmând că aceasta a fost prima casă de discuri independentă din România. Aici s-au lansat *Vama Veche*, *Domnișoara Pogany*, *Dinu Olărașu*. În 1993 a lansat albumul *Mixed Grill* (combinație rock, reggae, pop, blues - emblemă a stilului său eclectic), cu hit-ul „Țara arde și babele se piaptână”. A fondat

formația *The Blue Workers*, lansând cu ea albumul *Mașina cu jazzolină* și *Caseta pentru minte, inimă și gură*, conținând piese social-politice ca „*Morcovul românesc*” și „*Instalatorul*”. În 1995 a participat la Festivalul „Cerbul de Aur” și a primit trofeul pentru „Cel mai bun album” din partea revistei *Actualitatea Muzicală*, pentru *Mașina cu jazzolină*. Cu *Blue Workers* a participat la Festivalul de jazz de la Sibiu și a susținut mai multe concerte acompaniate de o orchestră simfonică. În 1997 a lansat albumul *Gânduri nevinovate* și a renunțat să mai cânte pentru o scurtă perioadă de timp, afirmând că este dezamăgit de noile tendințe din muzica pop. A revenit cu albumul *Stângul de a visa*, ne-difuzat la posturile private. I se spunea că piesele sunt frumoase, dar nu sunt în politica postului - astfel că a rămas un critic acerb al radioului comercial românesc, precum și al concursurilor tv de talente, gen „*Românii au*”

talent", „Vocea României”, „X Factor”. A mai lansat două albume solo, *O stea și Jocul de-a joaca*, 2004 și în același an, compilația Best of intitulată *12 ani, 12 balade*, urmată de albumul *La jumătatea vieții*.

A jucat în filme de lung metraj precum *O vară de neuitat* - în regia lui Lucian Pintilie și *Occident* - regizor Cristian Mungiu și în scurt metrajul *Corul pompierilor*.

Pe micul ecran colaborează cu membrii grupului studentesc de umor *Divertis*, cu care apare după '89 la TVR. Cu *Divertis* devine co-prezentator al emisiunii pamflet de pe Antena 1, obținând o popularitate uriașă, astfel că într-un sondaj publicat de TVR 1 este ales „cel mai bun comediant al anului 2003”. Apare și în *Land of Jokes*, serialul de satiră produs de o parte din *Divertis* numită *Distractis* pentru Pro TV, unde a jucat rolul *Nemuriciul* (inspirat din *Highlander*). L-a jucat pe inspectorul șef de poliție Fane Popovici în *Vine poliția!*, un serial V.

Pe scenă a jucat în *Viconte*, o piesă de teatru muzical de Eugen Ionescu, în piesele *Din adâncuri* și *Azilul de noapte*, de Maxim Gorki. L-a interpretat pe Cadâr în comedia *Take, Ianke și Cadâr*. A participat la înregistrarea spectacolului radiofonic „Henric al V-lea”, care a primit Premiul UNITER pentru cel mai bun spectacol radiofonic.

A scris mai multe cărți pentru copii, un volum de poezii intitulat *Purtătorul de cuvinte*, articole sportive în mai multe publicații, iar la vârsta de patruzeci de ani a început să publice cărți care tratează teme spirituale.

S-a căsătorit cu Daniela în 1993, în 2009 a divorțat, au o fiică - Ana Iarina (n. 1997).

La sfârșitul anului 2010, Pascu a suferit un atac cerebral soldat cu o paraliză temporară, iar la 26 septembrie 2016 a decedat în urma unui infarct miocardic.

Dan CHIRIAC

Amintiri despre Gyuri

La sfârșitul anilor '80 și primii ani post-decembriști aveam o stagiune permanentă la Teatrul popular din Călărași, o sală intimă, cu balcon, de vreo 300 de locuri probabil, dar mereu arhiplină. Directoarea, Dana Cojenel, era o femeie extrem de inimoasă și o ajutam cu drag în acea perioadă de „autofinanțare” (ce bună ar fi și acum, i-ar obliga să mai facă spectacole pe unii diriguitori de instituții culturale, care-și fac planul doar prin închirieri de spații!): de două ori pe lună luam în Dacia mea 3 artiști, suficienți pentru două ore de spectacol - nu-mi aduc aminte, dar e posibil ca uneori să fi susținut și două concerte într-o zi. Nu fără peripeții: la una din plecări un șofer de excavator, care mai mult ca sigur nici n-avea voie să circule prin oraș, a pendulat cupa chiar când treceam prin dreptul lui și mi-a făcut praf parbrizul; am scăpat din fericire teferi, alt noroc fiind acela că unul din artiști era Ștefan Hrușcă, care locuia nu departe, într-o garsonieră în Tei și ne-am înghesuit toți în Olcit-ul lui. Altădată, la întoarcerea de la Călărași de această dată, noaptea, obosit fiind, era să poposim într-un lac, am rotit brusc volanul la o curbă nesemnălizată corespunzător, toate lucrurile au sărit din portbagaj (capac... automat, deh, Dacia!), iar Angela Ciochină n-a conștientizat să repete până acasă: „Vai,

domnul Tavi, era să murim!”. Cu o stagiune atât de densă era nevoie să caut mereu nume noi, pentru a nu repeta distribuția, așa că într-o zi mi-a venit o idee: aflasem că Ioan Gyuri Pascu, un nume în ascensiune, fusese repartizat, după ce absolvise Spaniola la Cluj-Napoca, într-o comună din județul Călărași. Nu mai știu cum am dat de el, fiindcă pe atunci nu existau telefoane celulare, dar a venit la spectacol și a avut un succes extraordinar, uimind publicul și cu înzestrările sale de ventriloc. Sigur că de atunci l-am reîntâlnit de multe ori, prezentându-l în recitaluri alături de formația sa, *Blueworkers* (alcătuită pe scheletul grupului arădean *Pacifica*), uimitor de fiece dată prin diversitatea repertoriului abordat (inclusiv arii din opere și canzonete, avea o voce fantastică) și prin plurivalența talentului. Astfel, îmi aduc aminte de un mare eveniment găzduit de elegantul hotel din Poiana Brașov al fostului fotbalist Aurel Munteanu sau de show-ul susținut pe stadionul din Moinești, la „Zilele municipiului”. Am fost găzduiți atunci de prietenul comun, primarul Viorel Ilie, prilej de a depăna amintiri de la pescuit, Gyuri fiind un pasionat, ca și mine (înțeleg că avusese un accident la picior, pe malul apei, cu puțină vreme înainte de a se prăpădi, din care cauză la ultimul recital cântase așezat pe scaun). Doamne, de câte ori nu m-a invitat Ivan Patzaichin să mergem împreună la clubul lui Gyuri, unde el și soția lui Georgiana erau nelipsiți, Ivan fiind mare amator de rock! Nu eram niciodată liber - și cât de mult regret acum! O altă pasiune comună a fost sportul, în special fotbalul, Gyuri fiind nu o dată invitat să comenteze meciuri la emisiuni de specialitate, la radio sau TV. În ultima parte a existenței echipei mele de suflet, F.C. Național (între suporterii „progresiști” de vază se numără Radu Cosașu și Mircea Vintilă), de la ale cărei meciuri nu lipseam, adesea alături de mama mea, imnul ce se auzea la difuzoare era compus și interpretat de Ioan Gyuri Pascu și se intitula „Cavalerii frunzei de platan”. Astăzi, probabil platani seculari mai sunt în parcul din Dr. Staicovici, dar stadionul are lacătul pus de BNR la poartă, ca un sfârșit abuziv și trist de legendă. Și a intrat la rândul său în legendă, odată cu echipa pe care a iubit-o și el, Ioan Gyuri Pascu...

Octavian URSULESCU

Sir George Martin

Născut în 1926, a fost un faimos producător muzical, compozitor, aranșor, inginer de sunet și muzician britanic, poreclit Al cincilea Beatles. A studiat pianul și oboiul, a fost angajat al BBC, apoi al casei de discuri EMI

